

Той измъкна отъ пазухата си едно малко ключенце, което всѣкога носѣше съ себе си, и отвори кутията. Отъ нея падна едно писмо. Съ разтреперани прѣсти строши той печата. Подписътъ на Елена! Възможно ли е Богъ да е чулъ молбата му и да му е изпратилъ сила и спасение!

Първиятъ утриненъ лжчъ озари писмото, но редоветъ се сливаха прѣдъ неговитъ очи. Ту тукъ, ту тамъ той улавяше по нѣкой откъслекъ отъ фраза или пъкъ отдѣлна дума. „Търпѣние!.. Часътъ, въ който ще те повикамъ... Тжгата... Дѣтинскитъ години... Щастлива“...

Той разбра само едно: появи се онуй знамение, за което се бѣше молилъ на гроба. Чудото се извърши!

Въ него пакъ се върна увѣреността. Щастieto още не бѣше го напустнало, той нѣмаше защо да се съмнѣва въ себе си. Чистиятъ, свѣтлиятъ гений на неговото юношество не го напущаше, надѣвайки се на неговата сила и вѣрностъ.

И той ще оправдае нейното довѣрие. По-добръ ще умре, нежели да се прѣдаде на позора и да изгуби уважението къмъ себе си!

Като се обърна къмъ пурпурния блѣсъкъ на зората, която го озаряваше, той си издигна ржката и се заклѣ:

— Тебѣ, Господи, тебѣ, на строгия и праведенъ съдия, койго наказва грѣховетъ на бацитъ въ третото и четвъртото колѣно, тебѣ се азъ заклевамъ, че по-добръ ще посѣгна на живота си, отколкото да дамъ да се изпълни надъ мене проклятието на твоя служителъ. Аминъ!

Следъ това, като освободенъ отъ тежката нощъ, той тръгна за дома.

— Чароветъ изчезнаха сега, — си каза той, влизайки съ дълбока въздишка въ подслона, но ржката, която се бѣше уловила за звънеца, сѣ още треперѣше като въ треска.

Съ бързъ, смутенъ погледъ той разгледа стаята. При свѣтлината на утринната зора той съзрѣ нея облечена и